

Legyen hát!

Hiába noszogat a Mamám, megmakacsolom magam. Önérzetem, az van. Szegény Mama, zavartan sziszeg, hogy ne butáskodj már, csillagom, ez egyre kínosabb! Állok ott, megvetve lábamat a homokkal felszórt talajon. Arcomba, szemembe világít valamelyik reflektor. Odafent, mintha türelmetlen angyalok toporzékolnának, a kelleszénél hosszabban pereg az attrakciót jelző dob. Valahonnan a közelből krakogást hallok, talán a porondmester. Talán valaki közülük...

Végre lekapcsolják a lámpát. A szerencsétlen világosító valószínűleg azt hitte, csak a képembe lövellt fénysugár akadályoz, hogy e néhány percnyi kellemetlen lefagyást követően bemutassam számomat. Nem erről van szó. Persze, örülök, hogy már nem hevíti bőrömet a kíméletlen erejű fénycsóva. A vakító reflektor nélkül elém tárulhat a közönség. Végül is miattuk jöttem ide. Miattuk állunk itt, a Mamám és én.

Mennyi arc, jóságos ég! Csecsemők, gyerekek, talán velem egykorúak. Tizenévesek osztályba tömörülve. Unott képű tanárok. Szerelmespárok. Gyerekeikkel együtt izguló, tapsoló szülők. Gyerekeik száját pattogatott kukoricával betömő, fásult szülők. Idősek. Érdeklődve figyelem mindegyiket. Annyit hallottam már róluk a többiektől. És végre itt vannak! Ők az én cirkuszom!

Közelebb lépek. Ez az, sóhajtja a Mama. A közönség megmoccan. Talán most? Talán most jön a beígért produkció? Nem szeretek csalódást okozni, de a produkcióra még várni kell. Azért léptem közelebb, hogy jobban láthassam az arcukat. Egészen közel, így. Döbbsenten pislognak rám, a gyerekek kérdően szüleikre pillantanak, szüleik kérdően egymásra pillantanak. Mennyi szomorkás pofa! Miért ilyen levertek, miért ilyen szürkék? Ez volna az élet, ami az arcukon ül? Vagy csak a fáradtság?

Egyszeriben megsajnálom őket. Veszek egy mély lélegzetet. Odafent még mindig pereg a dob. Biztos vagyok benne, hogy az ütős hangszerekért felelős zenész már szentséget, mert zsibbad az ujjja. Veszek egy nagy lélegzetet, és kifújom a levegőt. Az egész első sort sikerül lefröcskölni az ormányomba szívott vízzel. Megtörik a csend. Ez végre ismerős helyzet! Ezért jöttek! Rövidesen nevetés hullámszik végig a közönségen.

Én pedig arra gondolok: nem bánom, ha ez a sorsom, legyen hát! Ha arra vágnak, hogy óriási gumilabdán egyensúlyozzák, aprócska székre huppanják, vagy vízzel fröcsköljem le őket, legyen hát! Szegények, ennyit igazán megérdemelnek.

KAPITÁNY MÁTÉ

